

அதுவரை பக்கத்திலிருந்த நண்பன் மூலக்கவலை சிறிதுநேரத்திற்கு முன்னர்தான் டான் தொலகை காட்சியில் செய்தி பார்க்கவென உள்ளே எழுந்துபோனான். அவனுக்குமே அந்த உந்துதல் எழுந்தது. பின் ஏதாவதொரு சலிப்பில் பசோமல் இருந்துகொண்டான்.

பகலிலே அந்த இடத்தில் தோன்றியிருக்கக்கூடிய அவசங்கள், வளிச்சம் படராது இருள் விழுந்த முற்றத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்திருந்த அவனிடத்தில் அப்போது எழுந்திருக்கவில்லை. உருவத்தை இருட்டில் கரையைவிட்டு இருப்பதுபோல ஓர் நிறைவு.

அவன் வானிறிந்த நட்சத்திரங்களும், அதன் மலைலரைந்த மகேங்களும் கவனமின்றிக் கண்டபடி இருந்தான். திடீர்நெகோவில் வளவா மரக்கட்டிலிலிருந்து ஒரு சாக்குருவி அலறியடித்துப் பறந்தது. அவனது உடம்பு அந்தத்திடீர் சத்தத்தில் லசோக ஆடியது. கடந்த சில தினங்களாக அவ்வாறுதான் ஏற்பட்டிருக்கொண்டு இருக்கிறது. தன்

Written by - தவேகாந்தன் -

Monday, 23 November 2020 00:46 - Last Updated Tuesday, 24 November 2020 11:00

அடையாளத்தினை மறைத்துக் கொண்டு இருக்கின்ற ஒரு ஆத்துமம் அந்தமாதிரித்தான் எந்தவொரு திடீர் ச்சத்தத்திலும் சந்தடியிலும் திடீராக அடையுமோ?

கீழ்வான் மடலையிருள் இன்று சாக் கருவியின் கதறல் போய் மறையை, சமீபம் அவதானத்துக்கு வந்தது. சிறிதுநேரத்தில் திருவிடை நில்நீற்றிய காலடிச் சத்தம் அவன் கட்டை. அது மெலிந்து மெலிந்து வந்து வேலிக் குவளியே ஓரிடத்தில் சதுதியாய் நின்றதும் திரிந்தது.

வேலியின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள முட்கம்பி வரிகளுக்கு மலோக பக்கப்பாட்டில் தகராசிகள் அடித்திருந்தன. போன மாரியின் கடும் காற்றிற்கு அதில் நட்பிருந்த காட்டுக்கட்டை சரிந்து தகர இணைப்பு ஊடு விட்டிருந்த இடத்தில் தான் காலடி அரவம் அடங்கியிருந்தது. அவனுக்கு எழுந்து உள்ளே போய் விடக்கூற அவதி. ஆனால் இரூளில் இன்னும் நம்பிக்கைவைத்து அவன் விநாடிகளை விழுகிக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த அரவம் மறுபடி சத்தமாய் விரிந்தழைத்ததைக் கொண்டு ஆகிரூதி இன்னும் அந்த இடத்தில் நிலைத்திருப்பதாக அவன் நினைத்தான். அந்த உருவத்தின் கண்கள்கூட அந்த நீக்கலின்மீட தன்மலே நிலைத்திருப்பதாக ஒரு கணம் தோன்றிற்று. கடந்த சில நாட்களின் பகல்கள் கவனத்தில் விழுந்தியிருந்த சில முகங்களை அவன் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றபோது சில முகங்கள் கலவரத்துடன், சில முகங்கள் எரிச்சலுடன், இன்னும் சில எந்த உணர்வுமற்ற வறையுடனென வரச்செய்தன. ஆனால் எந்த முகத்தை அந்த உருவத்தில் பொருத்தி அவன் அடையாளம் காண்பது? இல்லலை, கண்டூதான் என்ன செய்துவிடப்போகிறான்? தன்னிருப்பை அங்கே ஒழித்து வைத்திருப்பவனால், 'ஆரங்க நிக்கிறதென உறக்கிவிடவா முடியும்?

ஒரு எட்டு மணியின் முன்னிரவுக் காலடிச் சத்தமும் பின் அதுகொண்ட மெளனமும் ஒருவரில் அந்தளவு அச்சத்தைக் கிளர்த்துவது சாதாரண சமீபநிலைமைகளில் எங்கேயும் சாதாரணத்தில் முன்பு யுத்த காலத்தில் அதிலொரு திகிலை இருந்திருக்கலாம். அவ்வாறு இருந்ததை அந்யோன்யமாய் அந்த வீடு வந்துசெல்லும் அக்கம்பகத்தவர் அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சந்திரகூட சொல்லியிருக்கிறான். அவளது அனுபவங்கள் அவர்களைவிட இன்னும் பயங்கரமானவை.

அவ்வீடுக்காரனாக இல்லாததால் அவனுக்கு அந்த அனுபவங்களில்லை. அப்போது அந்த நாட்டவனாகக்கூட அவன் இல்லலை. என்ன பாதகம் அதனால் நேர்ந்ததுவிடக்கூடும்? அவன் பாஸ்போர்ட் வைத்திருக்கிறான்; மீண்டுமாதங்களில் ஒரு மாதம் கழிந்த விசா அதில் இருக்கிறது. ஆனால் அவை எதுவுமே இப்போது முக்கியமில்லையென நிலைமை மாறியிருக்கிறது. பிரச்சனை அங்கே அவனது இருப்பப்பற்றியதாக மட்டுமே இருக்கிறது.

தன் பயணத்தில் இலங்கையின் வடபகுதியிலுள்ள அந்த சின்னக் கிராமத்திற்கு வருவதான எந்தத் திட்டமும் அவனிடத்தில் இருந்திருக்கவில்லை. அவன் மிகவும் வசதியாக யாழ்நகர எல்லையைக் குன்று சிறிய வாடகை வீட்டில் தங்கி, திறமான கடையொன்றில் சாப்பிட்டுக் கொண்டு கொழும்பென்றும் திருக்கோணமலையென்றும் மட்டக்களப்பென்றும் கிளிநொச்சியென்றும் அலைந்தபடி வசதியாகவும்

சந்தோஷமாகவும் தான் கடந்த ஒரு மாதத்தகைக் கடத்தினான். அரியாலையில் அண்ணன் வீட்டின் புதுப்பித்தல் வலைகைகள் மூடிந்துவிட்டால் திட்டமிட்டபடி ஏப்ரல் 19இல் அவன் நாடா திரும்பிவிடுவான்.

ஆனால் எதிர்பார்த்திராத நிலமையைொன்று நாட்டிலே சடூதியில் வந்து விழுந்துவிட்டது. அவன் கனடாவிலிருந்து ஜனவரி 2020இல் புறப்பட்டபோது தோற்று நோய் பிசம்பர் 2019 அளவில் சீனாவில்தோன் பரவத் துவங்கியிருந்தது. மரணங்கள் அங்கேதோன் விழுந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் அப்போது ஆசியாவே ஒரு பதகளிப்பில் இருந்தது. எல்லாமும் எல்லாரும் ஒரு மூடக்கத்தில் ஓடும்படியான அவதியாக நிலமை மாறிவிட்டது. அது அவனது சகல இயக்கங்களையும் குலைத்துப்போட்டது. ஒரு திட்டமின்றி தீவடங்கப் பரந்து திரிந்தவன் ஓரேடியாக மூடங்கிப்போனான். அதனை மனிதர்களைக் கொண்டிருந்த நல்லபரிபி உற்றம் சூற்றமென யாரும் லாததால் அவனுக்கு தரிசு பரிமியாய் மாறிவிட்டது. அறிந்தவர் திரிந்தவர் இல்லாத இடத்தில் அந்தப் புதிய நிலமை தன்னை திசையறியாப் பாலவைனத்தில் தடுக்கி வீசிவிட்டிருந்ததாய் உணர்ந்தான்.

உடனேயே கொழும்பு போய் அடுத்த விமானத்தைப் பிடித்து அவன் கனடா சென்றுவிடலாம். ஆனால் அண்ணன் சொல்லிவிட்ட வலையை மூடிக் இன்னும் கூறாதது ஒரு மாதமாவது ஆகும் போலிருந்தது. அண்ணன் தந்தகாசில் ரிக்கற்போட்டு வந்தவனுக்கு அது அவசியமானது. அவன் அண்ணனிடம் பட்டுள்ள வறே கடப்பாட்களும் கட்ட இருந்தன. அவன் அண்ணனிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டாவது மலே நடவடிகளை எடுக்கவணேடும்.

உடனடியாக கனடாவுக்கு போனெடுத்தான். அண்ணிதான் பதிலளித்தாள். 'ஒரு கிழமை முந்தி வந்திருக்கலாம். இப்ப இஞ்சியும் அது பரவத் துவங்கியிட்டது, மரித்தி. ரொறன் ரோவில் முதல் சாவும் விழுந்திட்டது. இலங்கை தீவாயிருக்கிறதால் அங்க பாதுகாப்பாய் இருக்க மணெட்டு எல்லாரும் கதகைகினம்' என்றாள் அண்ணி.

'தீவாயிருக்கிற பாதுகாப்பு இனி இஞ்சியில்லை, அண்ணி. இத்தாலியிலிருந்து வந்த ரிபிஸ ரால் இஞ்சியும் நோய் பரவத் துவங்கியிட்டது.'

'எதுக்கும் கவனமாயிரு. அண்ணனை இப்பதான் கடகைக்குப் போயிருக்கு, வந்தோடன எடுக்கச் சொல்லுறன்...'

அண்ணனும் போனெடுத்து அந்தப் பதிலையே சொன்னான். 'அவசரப்படாத. எப்படியும் இஞ்சி இருக்கிறதவிட அங்க பாதுகாப்பாய் தான் இருக்க மணெட்டு நினகைகிறன். இஞ்சி பள்ளிக் குடமெல்லாம் லீவு விட்டிட்டாங்கள்; பக்டரியெல்லாம் பட்டி. நான் இப்ப ஒரு கிழமையாய் வீட்டில்தான் நிக்கிறன். அண்ணி வீட்டிலிருந்து வலைசெய்யிறா. கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள், பாத்துச் செய்யலாம்.'

'பாத்துச் செய்யலாமெண்டு அண்ணன் சொல்லிட்டா, பாத்துத்தான் செய்யவணும்.' அவன் காத்திருக்கத் தீர்மானித்து அன்றையே இரவகைக் கழித்துவிட்டு காலையில் எழும்ப தகவல் திரிந்தது, அங்கே பள்ளிகளும் கூறும் அறிவித்தல் வரை விடும்முறை விட்டிருப்பதாக. பலகலகைக் கழகங்களும் இரண்டு வாரங்களும் குப்பிட்டபடிவதாக யாரோ சொன்னார்கள். பலசரக்குக் கடகைகளில் கட்டிய கட்டமே ஓரவதியின் முன்னறிவிப்பாய் கண்களில் விழத் துவங்கிவிட்டது. சிலர் அது கண்டு கலையாய்ச்

சிரித்தார்கள்; பின்னர் அவர்களும் கையுறமை முகக் கவசங்கள் இல்லாமல் ஒரு வகைகறைச் சிரிப்போடு கடவைசல்களில் மாவும் சீனியும் அரிசியும் பரப்பும் வாங்ககியிவில் நின்றார்கள்.

அந்தப் பரப்பில் ஆழ்ந்துபோயிருக்கையில் அதை அதிகரிக்கிறமாதிரி அன்று மாலவை தகவல் படர்ந்தது, மறுநாளிலிருந்து இரண்டு நாட்களாக அர்ப்பணங்கள் ஓடாவன. நிலமைமெல்லமெல்ல இறுகுவதாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அன்று சரியாக மார்க் 20ஆம் திகதி வள்ளிக் கிழமை. அன்றைய காலையில் செய்தி பரவியது, மாலவை ஆறு மணியிலிருந்து திங்கள் காலவைரை நாடளாவிய பொலிஸ் ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாக.

அவன் கதிகலங்கிப்போனான். அவன் வாடகைக்கெடுத்த வீட்டிலயே தங்கிக்கொள்ளலாம்தான். ஆளரவம் ஓடங்கப்போகும் ஊரில் தனிமைக் குகையாக வீட்டு மாறிவிடும்னெறாலும் சமாளித்துக்கொள்ளலாம். சாப்பாட்டிற்குத்தான் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அக்கம்பக்கத்தில் கண்ட பழக்கத்தில் இரண்டு வளைசை சாப்பாட்டிற்கு அரூள் சூரக்கும் முகங்கள்தோவது தன்படுகின்றனவாவனெ கண்கோனந்தமபிரத்தி அலையைத் தருவில்லை. விபிதி நிறைந்த நெறியும் அரூள் சூரந்த முகமுமாயிருந்த இருவரைக் கட்டபோது அவர்கள் பதிலைச் சத்தமாய்ச் சிரித்தார்கள். இல்லையென்ற மறுதலிப்பயும் விடமிகக் கொடுமையாகவிருந்தது அந்தச் சிரிப்புகள்.

அந்த நிலமைமையில் தான் தனியார் பண்கள் கிளம்புவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்பாகவும், ஊரடங்கு விழுவதற்கு இரண்டு மணத்தியாலங்களாகும் முன்னரமாக பழைய நண்பனொருவனை நல்லபிரகந்தசாமி கோவில்திரில் சந்திக்கிற அதிரஷ்டம் அவனுக்கு நேர்ந்தது. அவன் அந்தவபிரக்காரனில்லை. அவனும் பஸ்ஸெடுத்ததுதான் வீட்டு போகவணேடியவனாய் இருந்தான். அந்த அவசரத்துள்ளும் நண்பன் நின்றான்.

கண்கோனந்தமபிரத்திக்கு கண்கலங்கி வந்தது. அவன் தன் அவலம் சொல்லி நண்பனிடமாயினும் அபயம் கடைகிறான். அப்படியொரு நிலமை அவனுக்கு எப்போது வாய்த்திருந்தது? நண்பன் இதழ்களால் சிரித்தான். பிறகு அவனைத் தன் வீட்டில் தங்கலாமெனக் கபறிசுட்கோஸை எடுத்துவரச்சொன்னான்.

மனிதர்களவைட்டு மனிதர்களவை விலகியிருக்கச் சொன்ன காலமாயிருந்தது அது. யுத்தகாலத் தவைடமுகே கொடுமையான காலம். இருந்தும் தம்பழைய நடப்பைப் பாராட்டி ஒருவரை வீட்டில் வைத்து யாராவது ஆதரிப்பாரென அவனால் நம்பக்கூட முடியவில்லை. வீட்டில் அவனை தன் மனைவிக் கு நண்பன் அறிமுகப்படுத்துதியபோது அவளும் அவன்போலவே இன்மூறுவல் காட்டினாள்.

ஆயினும் அங்கயும் அவதியும் பயமும் நேர்வது சபழ்நிலகை கனதியின் விளவைகிவிட்டது.

அந்தளவ அவலம் படாமல் அவற்றையெல்லாம் தாண்டிச் செல்ல அவனால் முபிந்திருக்கும். கொஞ்சம் சபுட்சுமமாக அந்த நிலமைவை அவன் அணுகியிருக்கவணேடும். அண்ணனின் பதிலுக்கு காத திராமல் பயணத்திகதியவை மாற்றிக்கொண்டு அவன் கொழும்புசென்று விமானம் எடுத்து திருந்தால் அவன் இப்போது கனடாவில் இருந்துகொண்டிருப்பான். அயலவன் எட்டிப்பார்ப்பானென

தெரிந்தது. அந்தக் காட்சியும் மனத்ததை அதைத் தபடி உள்ளிறங்கிப் பாரமாகியது.

அவன் அங்கு வந்த அந்த மார்ச் 20ஆம் திகதியிலிருந்து அன்றைய மார்ச் 26ஆம் ததேவரதை தன் மலோன அவர்களின் அன்பு, நட்பு, அபிமானம் அனதைத்தையும் கடந்த ஓர் இரகசியத்தின் திருகல் அங்கே எழுந்துகொண்டிருந்ததை அவன் கண்டான்.

நண்பனின் மனதை மருதிக் கு இரண்டு நாட்களாக காய்ச்சல். வலேசையெய் மடிபாமல், நடக்கவும் சிரமப்பட்டதுகொண்டு இருந்தான். சட்டி பாணை கழுவி, வீட்டு முற்றம் கட்டி, காய்கறி நறுக்கி, ததேவ் காய் துருவியனெ நண்பன் மருகவலே கல்யாணமான நாளிலிருந்து தனக்கு அப்படி நேர்ந்ததில் லையெனெ சொல்லிக்கொண்டு எல்லாம் செய்தான். பிறகு மருதி பிரயாசையோடு எழுந்துவந்து கறியை மட்டும் சமத்தது வதை துவிட்டு சாப்பிடக்கூடச் செய்யாமல் போய்ப்புத்துக்கொண்டான். பிள்ளைகளை முற்றத்தில் போய்நின்று விளையாடும்படி அடிக் கடி கத்தினான். எதிர் பாராதவிதமாக அவனை பார்வையில் எதிர் ப்படுகிற சமயங்களில் வறொப்பாய் உமிழ்ந்து தள்ளினான். அது தன்னில் விழுந்திருந்த நோயின் மலோ அல்லது அவனின் மலோவென யாருக்கும் சந்தகேம் வரலாம். ஆனால் கணஷோனந்தமபிரத்திக் கு வரவில்லை.

மார்ச் இருபதாம் ததேவ் மாலையில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவனை மருகவலே கட்டிச் சனெறவளையில் அங்குள்ள வசதியீனங்களின் சிறிய சிந்தனையுமின்றி சிரித்தபடி தன்னை வரவறேறவளை கடந்த இரண்டு நாள் காய்ச்சலா அந்த வறொமையுள் விழுத்தியது? இல்லை. அந்தக் காய்ச்சலுக்கு அவளுக்கு ஒரு காரணத்தின் அனுமானமுண்டு. அவள் கடைகிற பசேசுகளும் செய்திகளும் அதைத் தவிர வறொரா காரணத்தை நினகைக் அவளைச் செய்வனவாயில்லை. அது அவளை அசப்படுத்தியது; கலவரப்படுத்தியது; அவசரப்பட்டது வீட்டில் ஒரு வளெநாட்டாளுக்கு இடம் கொடுத்துவிட்ட வறுத்ததை எழுவதை தது. அவளது நிலமை அவளைவிடவாமே அவனை அதிகம் பாதித்ததென்பது அவளுக்குத் தெரியுமா?

அப்படித்தான் அவன் வந்த மபின்றாம் நாள் அந்த வீட்டிற்கு அடிக் கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்த எதிர் வீட்டு சூந்தரத்திற்கு காய்ச்சல் பிடித்தபோதும் அவனே ஏங்கினான். மறுநாள் படுக்கையில் அவன் விழுந்தபோது துடித்துப்போனான். 'என்னிலிருந்தா...? இருக்குமா...? கடவாளே...!'யென அவனது அந்தராத்மா கபிவியது. தனக்கு என் பதைவிட தன்னாலென்ற தாக்குதல் அதிகம் கொண்டான் அவன்.

நல்லவளையாக மபின்றாம் நாள் காய்ச்சல் சுகமாகி மாலையில் குளித்துவிட்டு சூந்தரம் கோயிலுக்கு போய்விட்டு வந்தான். பின்னர்தான் கணஷோனந்தமபிரத்திக் கு தன் உயிரவலம் தணிந்தது.

அன்று மாலையே சூந்தரம் அங்கே வருவதன் முன்னால் அவன் சிதறிப்போய் இருந்தவளே நண்பன் ரகசியம்போல் காதின்கிட்டக் குனிந்து சொன்னான்: 'நீ என்னத்துக்காண்பி உப்பிடி இருக்கிறாயெண்டு எனக்குத் தெரியும். அதுதான் வணுமெண்டா சொல்லு எடுத்துத் தாறன். இஞ்ச ரண்டொரு வீட்டில் அது விக்கினம்.'

அதுவே காரணமில்லாதபோதும் அவன் சொன்னான்: 'வீட்டில் விக்கிறதெண்டா எனக்கு வணுடாம். என்னென கலந்திருப்பாங்களோ? அதுவறே பிரச்சினையாய்'

வந்திடப்போகாது இந்த நரேத்தில.'

'அப்ப... தளியாயிரு. எல்லாருக்கும் பொதுவில் வந்த கஷ்டம்தான். உப்பிட யோசிச்சுக்கொண்டிருந்து என்ன செய்யிறது?'

'யோசிக்காமல் என்ன செய்யிறது? சிறீ லங்காவாக்கு வாற பிளடை எல்லாம் நிப்பாட்டியாச்சு. லண்டன், கனடா, துபாயெண்டு சில இடங்களுக்குத்தான் இப்ப இஞ்சயிருந்து பிளறை ஓடாது. அதையும் கதியாய் நிப்பாட்டியிடுவாங்கள்...'

'வாற வளையிலயிருந்து அதுவும் ஓடாது... ரீ வியில சொல்லிச்சுது' என்றான் எதிரிலிருந்த மருதி. பிறகு, 'இஞ்ச இருக்கிறது உங்களுக்கு கொஞ்சம் வசதிக் குறைவாய்த் தான் இருக்காமெண்டு எங்களுக்குத் தரியும்....' என்று அவள் இழுக்க, அவன் இடமறித்தான். 'ஐயோ... வசதி ஒரு பிரச்சினையே இல்ல. நிர்ப்பந்தமாய் ஒரு இடத்தில் இருக்கிறதுதான் கஷ்டமாயிருக்கு. எண்டாலும் சமாளிக்கத்தான் வேண்டும். சமாளிப்பம்.'

'நீங்கள் ஒதுங்கியொதுங்கி இராமல் வாற ஆக்களோட கதையைச் சரிச்சுப் பசிக்கொண்டிருந்தா நரேம் போறது தரியா. எல்லாச் சனலியும் இப்ப படம் போடாறான்; படம் பாருங்கோ. எப்படியும் மார்ச் முடியிற அளவிலயெண்டாலும் ஊரடங்கை எடுப்பானெண்டுதான் சனம் கதையைக் கிது.'

அவன் ஒதுங்கியொதுங்கிப் போவதின் காரணம் அவளுக்கு எங்கே திரிந்திருக்கப் போகிறது? நண்பன் சொன்னது சரிதான். இடரென்னவோ எல்லாருக்கும் பொதுவில் வந்ததுபோல தான் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவனுக்கு மட்டும் வந்ததுமாதிரியல்லவா அவனை ஆடிப்போக வதை துக்கொண்டிருக்கிறது! இன்ன காரணத்தால்தான் தனக்கு அந்த அவதியென்று நண்பனுக்குக் கிட்ட அவனால் சொல்லமுடியாமலிருக்கிறதே! அது எவ்வளவு பெரிய அவதி? எனக்கு வந்துவிடாமென்று அல்ல, உனக்கு வந்துவிடும், உன் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு வந்துவிடும், இங்கே வந்துபோய்க் கொண்டு இருக்கிறவர்களுக்கு வந்துவிடாமென்றுதான் நான் கலங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றால் நண்பனே அப்போது என்ன நினைப்பானோ?

அவனுக்கு வேலிக்கு வெளியில் ஆள் நிற்பதான சிந்தனையே மறந்துபோயிற்று. நண்பனதும் அவனது குடும்பத்தினதும் பாதுகாப்பு என்கிற எண்ணம் மனத்துள் மலேலோங்கியது. அதற்கு என்ன செய்வதென்று அவனுக்குத் தரியவில்லை. அவன் நினைவுகளை வறே திசையில் திரும்பத் தீர்மானித்தான். தீர்மானிக்க மட்டும் தான் அவனால் முடியும்; மற்றும் படி நினைவைத் திரும்புவது வறே யாரோ என்பதுபோல நினைவு திரும்பபெறும் சிரமம் பட்டது.

வந்தபுதிதில் அவ்வப்போது தலகைட்டிய சந்திராவின் நினைவுகூட அப்போது தபிரமாகிப் போயிருந்தது. மூதல்நாளில் கண்டு, இரண்டாம் நாளில் பசே, மஹிநாம் நாளில் கதையின் சிரித்த சிரிப்பில் இதயம் திறந்தவள் அவள். ஒரு தொடர்பு, காலமெல்லாம் நீளாமென்ற எந்த உதரவாதமும் இல்லாத நிலையிலும் மானசீ கமாக தன்னகைக் கொடுக்க அவள் விரும்பியிருந்ததை அவன் கண்டிருந்தான். அவனது வெளிநாட்டு பாஸ்போர்ட் கண்டல்ல, அவனகைக் கண்டதில் தன் உள்ளம் கிறங்கியவள் அவள். அந்த மூதல்நாளில் அவள் கண்களிலிருந்து அந்த மூறாவல் கொட்டுப்பட்டவையே இல்லை;

ஆசு சரியங்களை யே கொட்டினாள். அவளது அந்த விருப்புத்தில் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இரூந்திருக்கவில்லை. அது காதலில்லதான். ஆனாலும் பரிபுரணமான சமர்ப்பணம். நீண்டகாலமாய் அவனது மனம் சும்மக்கும் வறெறிடத்தை அவளால் நிறைக்க முடியுமெனில், அந்தச் சமர்ப்பணமே அதற்கான அவளது மூதல் தகுதியாகவிரும்பும். அவனுக்கு அது திரிந்திருந்தது. ஆனாலும் நரூங்காதிருந்தான். எந்தவிதமான ஒழுகும் சாரந்த, அறம் சாரந்த இடறலுமில்லை. நிகழ் விலிருந்த காலமே நினவின் சுவட்டை பிரயாசையின்று அழித்துக்கொண்டிருந்தது. டான் மற்றும் வசந்தம் தலகை காட்சிச் செய்திகள் அதற்குக் கட்டதலான ஒத்தாசை புரிந்தன. அவன் விழிக்கும் ஒவ்வொரு விடியலிலும் அவளது நினவை சாணாக, மூழமாக, பாகமாக எட்டவாய்ச் சன்றுகொண்டிருந்தது.

தரூவிலே மோட்டார் சகைக்கிளொன்று உறுமிக் கட்டது. கணஷோனந்தமீர்த்தி அவசரமாக எழுந்து வலையசை சமீபித்தான். சகைக்கிளின் வளிச்சம் தரூவெங்கும் விளாசியடித்தது. வலே மலோல் எட்டிப்பார்த்தான். யார் நின்ற தடயமும் இல்லை.

மறுபடி கதிரையில் வந்தமர்ந்தவன் நண்பன் சமயைலறையில் ஏதோ செய்துகொண்டிருப்பது கண்டான். அவன் வர இனி நரூமெடுக்கும். கணஷோனந்தமீர்த்தி சந்திரா அங்கு வந்த அந்த இரண்டாம் நாளை அவதியின்றி நினதை துப்பார்த்தான்.

ஊரடங்கின் இரண்டாம் நாளின் அந்தப் பொழுது மாலையாகவிரும்பது. அது மலெல்ல மூதிருந்து வானிலிருந்து இரூள் இறங்கிக்கொண்டு இரூந்தது. 'மாடிழுத்து விழுத்திப்போட்டுதக்கா' வன்றோட்டிலே யாரோவின் கரூலெழுந்த உடனடிப் பின்னால் படலை திறந்த சத்தம் கட்டது.

அப்போது நுளம்பின் படயெடுப்பதை தடுக்க நிலகை கதவூ, ஜன்னல் கதவூகளைச் சாத்தி நரூத்தோடயே லறை போட்டாகிவிட்டிருந்தது. கணஷோனந்தமீர்த்தியும் ஹலூலூக் குள் ளதோன் இரூந்திருந்தான். அந்த நரூத்தில் வீட்டினுள்ளே ஒதுங்கிவிடவதுதான் நுளம்புக் கடியிலிருந்து தப்புவதற்கான எல்லாரின் உபாயமாகவும் இரூந்தது. எதுவும் புதிதில்லையென்றாலும் அந்த நடமூறகைகள் அவனுக்கு பழக்கத்தில் இல்லாதவை. மற்றவர்களின் ஆலோசனையில் அவனும் உள்ளே வந்து ஒதுங்கிக்கொண்டான். மூருகவலேயின் பிள்ளைகள் மீண்டும் அறகைக் குள் ளிருந்து படுக்கைக்கு முன்னான விளையாட்டில் நாளின் சரூர் வுடன் ஈடுபட்டிருந்தன. பரூயவர்கள் எல்லாரும் தலடங்கப் போகும் ரூஜா சீரியலை எதிர்பார்த்தபடி. சீரியல் ஆர்வம் அவனுக்கில்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு இரூந்ததில் ளள்ளோடு சரூந்த எலிப்புழூக்கையாக அவனும் கட்ட இரூந்திருந்தான். அவன் திட்டமிட்டபடி அமையாது கூலரைந்துப்போன தன் பயணம் இனி எப்போதாவன்ற கவலமெட்டும்மே அப்போது கொண்டிருந்தான்.

சந்திரா காலதை தாங்கித் தாங்கி வருவதகை கண்டு மரூதி நடந்தது கட்டை, மாடு இழுத்து விழுத்திவிட்டதை சந்திரா சலகிறாள். சலலயவள் கலூமலலே மூழங்க காலவூ கவூணை சற்று மலே தேக்கி சிராய்ப்புக் காயத்தகை காட்டுகிறாள். 'லசூன காயம் தானக்கா.'

கணஷோனந்தமீர்த்தியும் பார்க்கிறான்.

கவுண் அணிவது அங்குள்ள பணிகள் பலருக்கும் அப்போது பழக்கமாகிவிட்டிருந்தது. யுத்த கால உபயம். சகைக்கிள் ஓடலாம், காலாலும் ஓடலாம், வயல்வலையை தோட்டவலையை எதுவும் செய்யலாமென்று பெரும்பாலான பணிகள் இப்போது கவுண்தான் அணிகிறார்கள் பெருநகரங்கள் தவிர்ந்த கிராமங்களிலும்.

சந்திராவினது மலிந்த வள்ளைக் கால். முழங்கால் சில்லுக்கு மலே தாரற்றோட்டும் தலையைச் சிராய்த்திருந்தது. உடனடியாக ரத்தம் கசிந்திருக்கலாம். அப்போது உரஞ்சுப்பட்ட இடம் வளாரித்துக் கிடந்தது. அந்தக் காலில் இன்னும் நிறைய பழைய காயங்களின் தழும்புகள் இருந்தன. காலில் பதிந்திருந்த பார்வை நிமிர்த்தி கண்களைத் தமீர்த்தி சந்திராவின முகத்தில் பதித்தான். சந்திராவின கண்கள் பின்வாங்குதலின்றி அதை நேரேதிர்த்துக் கொண்டன. இன்னும் முழங்காலகைக் காட்டியபடியிருப்பதும் மறந்து சந்திரா மல்லச் சிரித்தாள். அவளது அந்நியமோயம் அவனுக்கு சிறிது அசௌகரியமாகவே இருந்தது. அதன் ஈரப்பு விசயமும் அவன் திரிந்தான். இருந்தும் அந்தக் கண்களின் ஆழத்திற்குள் தான் இழுபட்டும் போவதைத் தடுக்க முடியாதவனாயிருந்தான்.

அவன் வளையே சிகரெட் பத்த எழுந்துவந்தான். தலையைக் காட்சிச் செய்தி முடிந்து ரோஜா சீரியல் தலையங்கிருந்தது சத்தத்தில் திரிந்தது. சிறிதுநேரத்தில் சந்திரா வளையே வந்தாள். வீட்டு சிலைகிறாள் போலும். தன்னகைக் கடந்து சிலைகளில் கண்களைத் தமீர்த்தி கட்டினான்: 'சந்திரா, நீ வந்ததில்லை சப்புவியா?'

அவள் நின்றாள். 'சப்புவன். கணக்கில்லை' என்றவள், 'ஏன்?' என்றபடி அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டே தன் கண்கள் பளிர் அவனை நெருங்கினாள்.

'கடயைல்லாம் பட்டியிருக்கு. எப்பிடி வாங்குவாய்?'

'திறந்திருக்கிற கடயைல வாங்குவன்.'

'வந்ததில்லையோட பொயிலையும் தருவினமோ? இல்லாட்டி பொயிலை தனியா வாங்குவியோ?'

'தனியாயும் வாங்கலாம்.'

'நீ பொயிலை வாங்கிற கடயைல சிகரெட் இருந்தா சிகரெட்... இல்லாட்டி, பொயிலை வாங்கித் தாறியா?'

'அங்க சீக்கிறெட் விக்கிறலேல, வீட்டி விப்பினம். வீட்டி இருந்தா வீட்டி வாங்கட்டா?'

'வீ பி பொயிலயைவிட நல் லம்தான்.'

'நாளகைக்கு பின்னரேம்தான் போவன். வாங்கியாறன்.'

'கால்ல பரெயி காயம்போல. பிளாஸ்டர் இருக்கு, தரட்டே?'

'அதொண்டும் வணைடாம். இப்பவே பாதி மாறியிட்டது.'

'உன் ர மனிசன் மாடும் கட்டும் அலுக்கிற வலையைச் செய்யமாட்டாரோ...?'

'அந்தான் பாதி ராத் திரியில வந்து படுத்திட்டும், விடிகூசு விடியிறதாக்குள்ள எழும்பி ஓடும் மனிசன். மாட்டை நான் பாத் திடும்வன். சாந்தமான மாடும் தான். இப்ப... சினபை பட்டும் தாக்கு கத்திக் கொண்டு நிக் குது. அதில்தான் அந்த மடர்க்கம்.'

'நாளகைக்கு வீ பி விஷயம் என்னமாதிரியெண்டு சொல்லு.'

'செய்தி நரேத்துக்கு வருவன்.'

வீ ட்டுக்கு முன்னால் ஓத்தாப்பிலிருந்த பலப் சூட்டும் போயிருந்தது. அதனால் இருட்டிலே நின்றும் பசியபோதும் அவள் கண்கள் அத்தனை நேரமும் இரண்டு நட்சத் திரங்கள் போல் மின்னிக் கொண்டு இருந்ததை அவன் கவனிக் கத் தவறவில்லை. போகும் போதும் மின்னலைப் போல் ஒரு பளீ ர்! அதுபோதும் அதன் உள்ளோடிய அர்த்தம் புரிய. ஆனால் அவ்வளவு வளையே அப்படித் தானா என்றோர் சந்தேகத்தையும் படவதைத் தது. அது தளைய அடும் தநாள் வரவேண்டியிருந்தது.

அடும் தநாள் எட்டும் மணி ஆகிறவரையில் வீ பியை இல்லாட்டி புகையிலையை எதிர்பார்த்து கண்களை ந்தமடர் த்தி சந்திராவாக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். முதல் நாளைய அவளது கண்களின் ஒளித் திறிப்பும் பளீ ரிட்ட மின்னல் பிரகாசமும் ஒரு ஞாபகமாய் வந்து போயின. உணர்வுவெழுச்சி இல்லாமலேயில்லை; அதை பத்தளம் மாவட்டம் நோய்த் தொற்றில் பாதிக்கப்பட்டும் கொழும்பு கம்பஹா மாவட்டங்களிலும் அது பரவிவிட்டதான் அன்றைய நாளின் தகவல்கள் மட்டிவிட்டும் கொண்டிருந்தன.

எட்டும் மணி டான் தொலைக்காட்சிச் செய்தி தொடங்கி சிறிது நேரத்தில் சந்திரா வந்தாள். வாசலில் கதவோரம் நின்றபடியே அவனைப் பார்த்தாள். அவன் யார் வந்ததென்ப பாரக்கத் திரும்ப, எழுந்து வரமாறு சைகை காட்டினாள். படிகளிலிருந்து கீழே இறங்கி நின்றிருந்தவளை அவன் அணுக, அவளது கையினைப் பற்றி ஒரு கட்டும் பீ பியையும் ஒரு

கடதாசிச் சரையையும் திணித்தாள். அவன் சரையைப் பிரித்து ஐந்து சிகரெட்டுகள் இருப்பது கண்டான். 'இன்னும் கொஞ்ச சிகரெட் இருக்கு. எத்தனை வாங்கிறதெண்டு திரியாததால் அஞ்சமெட்டும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தன்' என்றான். பெரிய உபகாரம் செய்தவள் போல் அவளது முகம் அப்போது பொலிந்து கிடந்தது.

உள்ளே போய் வாலற்றிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாவை எடுத்துவந்து கொடுத்தான். 'இதுகளுக்கு எவ்வளவு வந்துதோ அதை எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்துக்கும் நாளகைக்கு சிகரெட் வாங்கி வா. கரச்சலொண்டுமில்லையே?'

'சிச்சீ ... இதிலயென்ன கரச்சல்.'

மதியத்திலிருந்து புகைக்காத தவனத்ததைத் தணிக்க உடனடியாகவே ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த நீள வாங்கிலை அமர்ந்தபடி, 'இரன் இப்பிடி' என்று சம்பிரதாயத்திற்குச் சொன்னான்.

அருகிலே அமர்ந்தவள், 'நாளகைக்குக் காலமலை ஊரடங்கு தளரூது. தவேயான சீக்கிறெட்டை வாங்கி வசைசிடுங்கோ. தட்டுப்பாடாய்த்தான் இருக்கும். விலையும் கபினாக் கப்டும். பாத்துச் செய்யுங்கோ' என்றான். பிறகு, 'என்ற மனிசனும் முந்தி வீடிகுடிக் கும். எனக்கு அந்த நாதத்ததை தாங்கலோது' என்றான்.

'இப்பகுடிக்கிறலேலையோ? நல்லதுதான்.'

'குடிக் காட்டி நல்லம்தான். ஆனா இது வறே கதை' என்றவள் அவன் பக்கமாய்ச் சாய்ந்து, 'உள்ளுக்கயே வசைசிருங்கோ. இப்ப... குடிக்கிறதற்கு ஆளே இல்லை' என்ற ரகசியத்ததைப்போல் கிணுகிணுத்தாள்.

அவன் ஆச்சரியமாகி, 'விளங்கலேல' என்றான். 'நீ தான் நறேறூச் சொன்னாய், பாதி ராத திரியில வந்து, விடியிறதற்கு முந்தி எழும்பிப் போறவரெண்டு.'

'ம். உங்களுக்கு மட்டுமில்லை, எல்லாருக்கும் அப்பிடித்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறன். மருதியக் காவாக்கு மட்டும் அப்பிடியிப்பிடி கொஞ்சம் திரியுமெண்டு நினகைகிறன். எல்லாம் ஒரு பாதுகாப்புக்குத்தான்.'

'ஒருக்காலும் வாறதில்லையோ...?'

'பிள்ளையளைப் பாக்கவெண்டு எப்பாலும் இருந்திட்டு வரூம்.'

'எவ்வளவு காலமாய் இது...?'

'இப்ப... ரண்டு வரியமாகுது.' அவள் சிறிது இடவெளி விட்டு தொடர்ந்தாள்: 'ரண்டு பிள்ளையள் இருக்கு. அம்மாவை என்ற வீட்டில்தான் வைச்சிருக்கிறன். தண்டுதரமாய் த்தான் இருக்கிறா. அவ பிள்ளையளைப் பாத்துக்கொள்ளுவா. வீட்டுக்குப் பின்னால் ரண்டு பரப்பு தோட்டக் காணியொண்டிருக்கு, தோட்டம் போடாறன், ஆடு மாடு வளக்கிறன்... எனக்கென்ன குறை? என்னால தனிய வாழலேம.''

'நான் இதுகளைக் கக்கக் குடாது. எண்டாலும்... ஒரு பச்சைக்கு கக்கிறன்... அப்பிடயென்ன உங்களுக்குள்ள...?'

'இதெல்லாம் உடனயே சொல்லியிடலோ. வாய்விட்டுச் சொல்லுறதும் கஷ்டம். ஒருநாளகைக்கு தனியாய்க் காணாற நரேத்தில சொல்லுறன்.'

'இப்ப தனியத்தான் இருக்கிறன்... மருதி ஆக்கள் ரீ வி பாத்துக்கொண்டிருக்கினம்.'

சந்திரா எதுவும் சொல்லவில்லை. தொடர்ந்த அவளின் மெளனமுடக்கை, 'எங்க வேலை ஆளுக்கு? என்ன வேலை?' என்று களேவியின் திசைகளைத் திருப்பினான் அவன்.

'கிளிநொச்சியில ஒரு கொட்டல்ல வேலை. சமயைல் வேலைதான். அந்தாளின் ர பழக்கமொண்டும் சரியில்லை. அப்பவே அந்த எழிய பழக்கம் இருந்திருக்கு. எனக்குத்தான் விவரம் காணாமல் ப்போச்சு இதெல்லாம் தெரிய. ஒருநாள் ஊரிலயே கயையும் மெய்யுமாய்ப் பிடிபட்டு.... பெரிய அவமானமாய்ப் ப்போச்சு... அதைத் தவிர என்னால வேற என்ன செய் திருக்கலேம?'

அவன் அவளை அந்த மெல்லிய இருளுக்குள் ஏறிட்டான். அந்த 'எழிய' பழக்கம் எதுவென்று அவளும் சொல்லவில்லை; அவளும் கடைக்கவில்லை. அவளின் சிரிப்பழிந்த முகத்திலிருந்து, அவள் சொன்னது மெய்யென்பதெனும் அவன் ஓர்ந்தான். ஆயினும் அதை தான் திட்டமிடாதிருந்தாலும் திடத்தூடன் நல்லபடியாய் முடித்திருப்பதை சலனமற்றுத் திருந்த அவளின் நிலை அவளுக்குக் காட்டியது. மலேமம் மருதியக் காவிடம் கட்ட சொல்லாத அந்த ரகசியத்தையெனினும் ஏன் சொன்னாளென்றும் அவளுக்குப் புரியவில்லை. அது அவளின் தன்னிலை வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல, தன் இதயத்தகைக்கைகளில் வைத்து அவனையே நோக்கி ஏந்தியபடி நிற்கும் சமர்ப்பணமும். ஆனால் அந்த இரண்டு மீன்று நாட்களில் அவளின் அந்தளவு இணக்கப்பாட்டை அவனால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அப்போது கதவைத் திறந்துவிட்ட மருதி வாசல் படியில் களைப்போடு அமர்ந்தாள். மருதியின் முகம் கறுத்ததுப்போய் இருந்தது. ஏன்னென்று அவனொன்றும் எண்ணவில்லை. அவனே எண்ணவேண்டும்? சிறிதுநரேத்தில பக்கரி வான்

பாட்டிரைச் சலனோடும் துரோ வாகசலுக்கு வந்தது. மூரூகவலே மனவையகைக் கட்டெடும் பாணல் , பணியல் என வாக கிவந்தான் . அந்த ஊட்டில் தனக் கணகளை ஒலிக் காடாக் கி அவனுக்குக் காட்டிவிட்டும் சந்திரா படலதை திறந்து போய்விட்டாள் . அப்போதும் அவனது அண்ணன் போனெடுத்தும் அவன் அங்கு நிற்கிற விபரத்தை கண்டாத் துத் துவராலயத்திற்கும் அறிவித்தானா எனக் கட்டெடும், அதுவரை சயெ திராவிட்டால் காலையில் அதை கண்டிப்பாகச் சயெய் அறிவூறுத்தினான் . வாரத்தகைக்கு வாரத்தகை கவனமாக இரூக்ச்ச்சொன்னான் .

அதில் மலெலிய ஒரு பதற்றம் இரூந்ததை கணஷோனந்தும் ற்த்தி கவனிக் கத் தவறவில்லை. அது அவனது பயணம் குறித்த சஞ்சலத்தை மலேமும் அதிகப்படுத்தியது.

மற்றுநாள் திங்கள் காலையில் ஆறு மணிக் குத் தளர் வாகிய ஊட்டங்கும் மீண்டும் அமலுக்கு வருவதற்கிரூந்தபுத் தும் மணி நூறே இடவெளியில் கடயெடுங்கும் வீதியெடுங்கும் மக்கள் வெள்ளம் . பலபரே கயெயூறை முக்க கவசம் கட்ட அணியவில்லை. சிலர் மிக்க மறதைத் துலகுசி கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் . புத்து மணியளவில் மூரூகவலேடன் வெளியே சென்ற சமயத்தில் அவனே நூரேல் கண்டான் . ஊட்டங்குத்தளர் வூ ஒரு கொண்டாட்ட மனநிலையைக் க்களிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்ததாய்ப்பட்டது. நல்லது. அடுத்த ஊட்டங்குத் தளர் வூ அடுத்த இரண்டும் நாட்களில் வருமென்று பசே சிரூந்தது. அவனுக்கு சந்தகேமாகிப்போனது. அதை அன்று மாலையில் வெளியாகிய சயெதி ஊர் ஹிதப்படுத்தியது. மக்கள் தம்மை அக்கொடிய நூயக் கு விரூப்பபரீர் வமாக ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல் அன்றைய பகல் ஆகியிருந்ததெயாழ் மாவட்ட சுகாதார அததியட்சகர் தலெிவாகத் தலெிவித்தும், துடரூம் ஊட்டங்கு மிகுந்த இரூக்கமாக சயெற்றபடுத்த அரசுக்குப் பரிந்துரை சயெ்துள்ளதாகத் தலெிவித்தார் . அந் நூயக் கான தடும் பபிசி அதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்பதோடும், கண்டுபிடிக்கும் சாததியமும் விரையில் நிகழ்ந்துவிடாதெவும் தலெிவித்த துறையியல் வல்லுநர்களின் நூரே காணல்கள் இப்பத்திரிகைகளிலும் துலகைக் காட்சிச் சயெதிகளிலும் வெளியாயின. துறறாமல் காப்பதே சிறப்பு, நூய அறிகுறியுள்ளவர்கள் தாமாகவே முன் வந்து தம் குடும்பத்தாரயும் சமீகத்தயும் காக் கமுன் வரவெண்டும்மென்றும் , நூய ஏற்பட்டிருந்தாலும் குணமாகும் வாய்ப்புகள் நிறைய இரூப்பதால் மக்கள் அஞ்சத் தவேயில் லயென்றும் , தனிமைப்படுத்தல் முகாம் கள் திறமாகச் சயெற்றபடுத்த தப்புவதாகவும் மிகச் சிறப்பாக அந் நூரே காணல்களில் அவர்கள் படுதும் க்களூக்கு எடுத்தும் விளக்கியிருந்தார்கள் . நூயவைவிட பதினான்கு நாள் தனிமைப்படுத்தலென்பதே மிகக் கொட்டரமானதாய் அவர்களவைலகியடேச சயெத்ததென்பதை பலரின்பசேசில் கண்டிருந்தான் கணஷோனந்தும் ற்த்தி.

மற்றுநாள் மாலையே இரூட்டும்வதற்கும் முன்பாக எல்லாரும் வீட்டின் முன்னாலுள்ள ஒத்தாப்பிலிருந்து தனூர் அரூந்திக் கொண்டிருந்தவளை எதற்கோ சந்திராவின் பசேசும் நுழைந்தது. மரூதியின் வாய் மொழியிலிருந்துதான் அவள் பற்றிய விபரங்கள் சிலவற்றை அவன் தலெிந்தான் . 'நெல்லியடி மகாவித்தியாலத்தில்தான் படிச்சவள் ; சரியான கட்டிக் காறி; ஓ.எல் .லிலயும் நல்ல நிசலற் . எனெண்டு பநேத் தும் அது குழம்பிச்சுத்தெண்டு தலெியலே லை. ஏ.எல் . படிச்சுக்கொண்டிருக்கக்கே க தபே பன் காறன் ஓராளகைக் கொண்டுவந்து கலியாணமெண்டு சயெ்துவசே சிது. அப்பவும் நல்லாய் வாசிக் கிற பழக்கத்தோட்தான் இரூந்தான் . அவளூக்கு புத்தகமெடுத்தும் குடும்பத்தே நான் களைசே சும் போன்ன . பிறகெப்பிடியடே அதுவும் இல்லாமப்போச்சும். இப்பப்பே பரகை கட்ட அவள் கயால துடடும் நான் காணூறலே லை.

எதுவோ அவளபைப் பாதிச்சிருக்கு. அவளே சொல்லாமல் இதெல்லாம் என்னெண்டு எங்களுக்குத் தெரியவரும்? பாவம்! அக்கா... அக்காவெண்டு என்னில சரியான வாரப்பாடும். நானெண்டா... புத்தகம் எடுத்துக் குடுத்துத் தவிர, அவளுக்கு வறையென்னத்ததைச் செய்வதெண்டு எனக்கெண்டாத தெரியலேலை.

தொடர்ந்த நாட்கள் முந்தியவபைபோல் அவளுக்கு இருக்கவில்லை. சமீபந்த சமீகமும், உலகமும் கட்ட, முந்தியபைபோல் இருக்கவில்லை. இத்தாலி ஸ்பெயின் இங்கிலாந்து தன்கொரியா இங்கிலாந்து மற்றும் அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் மரணங்கள் வகெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறான நிலையில் இந்தியா இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் மரணவிகிதாசாரம் கட்டுப்பாட்டுக்கள் இருந்ததை வகெஜனம் பெருவிடும்பாய்ப்ப பசீக்கொண்டிருந்தது. எங்கிருந்து அந்தகொடிய வரைஸ் பரவ ஆரம்பித்ததோ அந்த சீனாவில் அது கட்டுப்பாட்டுக்கள் வந்திருந்ததை பல நாடுகளும் ஆச்சரியத்தோடு கண்டுகொண்டிருந்தன. கனடா தன் அமெரிக்க எல்லையை மீட்டிவிட்டதைத் தெரிவித்த செய்தியுட்கமொன்று பிரதமர் ஜஸ்டின் ரீட்டோவின் முன்னச்சரிக்கையான நடவடிக் கைகள் அமெரிக்காவில் எந்த நாட்டையும் விட கனடாவை பாதுகாப்பான நிலையில் வைத்திருப்பதான வல்லுநர்களின் மதிப்புரையைத் தெரிவித்தது.

அவனது நாடு என்பதால் மட்டுமன்றி, அவன் சல்லவெண்டிய நாடு என்பதனாலும் அந்த அபிப்பிராயத்தை அவன் விரும்பினான். ஒருவரின் வீட்டுப்போல் அவரின் நாடு. சூயாதீனமும் சூதந்திரமும் சொந்த வீட்டில் எவ்வாறு திளக்கின்றதோ, அதுபோலத்தான் நாட்டிலும். அதனாலயே நல்லதோ கெட்டதோ, வளமானதோ வளமற்றதோ ஒருவரின் நாடு என்பது மிகமுக கியமானதாக ஆகின்றது. நல்லவர்களும் எதேசிறந்த நாடு என்பது பாணனுடைய வாழ்வனுபவமாக இருக்கலாம். நிலைபெறாதல என்ற அம்சத்திலிருந்து வீட்டும் நாடும் ஒருவர்குமுதன்மையாகின்றதை தன்னுணர்வுப்புவாய் அன்று கண்டான் அவன். எனில்... அது அவன் வீடாகவும், அது அவன் நாடாகவும் இல்லாதிருக்கையில் அவனது பெரவலம் புரியப்படக்கூடியது.

மருதி எழும்பி படுக்கப்போக தயாரானான். அப்போது அவள் கண்களாக காணநீரூம் அச்சத்தில் அவன் வறேபுறம் திரும்பிக்கொண்டான். அவள் எழுந்து சின்ற பின்னால் அந்த உணர்கை அவனை நடுங்கவைத்தது. அவன் வளெளிமனிதருக்கமட்டுமன்றி, அந்த வீட்டிலுள்ள அவளுக்குமே ஓரிய நரேந்திருக்கிறது.

அப்போது மூருகவலே வந்து அவனருகயேிருந்த கதிரையில் பழையபடி அமர்ந்தான். 'மயேல நடக்கிறதெண்டு பாரளிமென்ற எலக்கஷனையும் ஒத்திவசை சாச்சு. நிலைமை இப்போதகைக்குச் சரிவரமெண்டமாதிரித் தெரியலேலை' என்றான்.

கணவோனந்தமீர்த்திக்க நஞ்சு பதகைகத்துவங்கியது. மிச்சுமட்டுவதுபோல் விரைந்து வந்தது. இப்போதகைக்கு நிலைமை சரிவராதென்றால் அவன் என்ன செய்யப்போகிறானென்று கடைகிறானா நண்பன்? அந்தப் பெரிய சட்டகஸேயும் இழுத்துக்கொண்டுறோட்பில் இறங்கி எங்கே போவான் அவன்?

கணவோனந்தமீர்த்தியின் அவதியை மூருகவலே கவனித்திருப்பானபோல். 'என்ன, எப்பவளெளிக் கிடப்போறாயெண்டு கப்பெண்ணெண்டு பயந்திட்டியோ? இந்த விஷயத்தில் நீயாய்வளெளிக் கிட்டாச்சரி, நாங்களாய் ஒண்டும் சொல்லமாட்டம்.'

'உன்னை எனக்குத் தெரியும்', மூர்க்கு. அதால் எனக்கு அந்தப் பயமில்லை. எண்டாலும்... நிலமலை வர வர மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறதில்லையே. ஊர்ச் சனத்தினர் பார்வையும் கடுகடுப்பாயிட்டுது. அதனைச் சன' என்று சொன்னான்.

'ஊர் சனத்தைப் பற்றி நீ யனை யோசிக்கிறாய்? நாட்டில் நிக் கிற வளையாட்டுக் காற்றை பொலிஸில் பதியச் சொன்ன காலத்துக்கு ரண்டு மண்டி கிழமைக்கு முந்தியே நீ வந்திட்டாய். உன்னை ஏன் இஞ்சுவைச் சீராகக் கிறமெண்டு கட்ட ஆக்கள்கு விளங்கிறமாதிரி நானும் பதில் சொல்லியிட்டன். அதால் அதைப் பற்றி நீ ஒண்டும் யோசிக்கத் தவையில்லை.'

'கனடா போறதுக்கு மட்டுமில்லை, கொழும்புக்குப் போறதே இப்ப கஷ்டமாய் போச்சே, மூர்க்கு. எத்தனை பாஸ் எடுக்கவேண்டியிருக்கு? ஜி.எஸ்.ஸிட்ட பாஸ்... பொலிஸில் பாஸ்... சுகாதாரக் கந்தோரில் பாஸ்... கச்சேரியில் பாஸ்... ஏலுமா ஓராளால்?'

'அதுதான் நான் அண்டகைக் கேசொன்னன், இந்தக் கரச்சலொண்டும் இப்பிடியே தொடர்ந்து இருந்திடாது... நிலமலை கொஞ்சம் மாற்று மட்டும் ஒண்டையும் யோசிக்காம சந்தோஷமாய் இரு எண்டு. அதுக்கு... அதுதான் சரியான மருந்து. நானும் நல்லா விசாரிச்சிட்டன். மட்டி திறக்காம கடையில் வாங்கினபடியே வைச்சிருக்காம. விலைதான் கொஞ்சம் கட்டச் சொல்லுறாங்கள். ஆயிரத்தெண்ணூறு ரூபா. நீ விரும்பினா எடுத்துத் தாறன். கொஞ்சம் எடுத்துத்தியெண்டா யோசினையை விட்டிட்டு உஷாராய் இருப்பாய்.'

கண்ணோனந்தமீர்த்திக்கும் தவேகாந்தன்தான் இருந்தது. மூர்க்கவலேக்குக்கட்ட, அவன் திரும்பத் திரும்பக் கட்டி கிறமாதிரியில், உள்ளே புறியமிருக்கின்றதெனத் தெரிந்து மறுநாளகைக்கு எடுக்கலாமென்றான்.

மூர்க்கவலேன் முகம் பொலிந்தது.

மறுநாள் மாலையில் ஆறு மணிக்கு முன்னராகவே மூர்க்கவலே ரகசியமாய் போத்தலகைக் கொண்டுவந்து சரேத்ததுவிட்டான். சிறிதுநேரத்தில் சந்திரா வந்தாள். இன்றகைக்கு பார்டிதான் என்பதுபோல் சகையில் நக்கலடித்தாள். போத்தல் எடுத்த விஷயம் அவளுக்கு எப்படித் தெரிந்ததென எண்ணியபடி அவனும் சிரித்தான்.

அன்று மருதி கொஞ்சம் தெரியிருந்தாள். காய்ச்சல் விட்டிருந்ததுபோல. முகமும் கொஞ்சம் களகைக்கிடமிருந்தது. அது அவனிலும் பெரும் நிம்மதியைச் சரேத்தது.

சாராயம் வாங்கிய விஷயம் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். மூர்க்கவலே அவளையே சூற்றிச் சூற்றி வந்து அவளோடு பசே சிரிக் கச்செய்துகொண்டிருந்தான். காரணம் விளங்கியது.

'மலேலெல்லாம் புளங்குது, குளிக்கப் போறனக்கா' என்று பதிலை எதிர்பாராமலே காற்றில் கவிவிட்டு சந்திரா போய் விட்டாள்.

இருளத் துவங்க இமயெயிலதைத் திறந்து கனடாத் துத்துவராலய பதிலகைக் கண்டு மலேமும் அமதைக்கொண்டது கண்ணோனந்தமீர்த்தியின் நெஞ்சு. அவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டு முகவரி, போன் நம்பர் எல்லாம் கட்டத்தோடு, கனடாப் பிரஜைகளை நாட்டுக் கழகைக்கும் திட்டத்தில் கலஃப் ஏர்லனை, சிறிலங்கா ஏர்லனை மற்றும் ஏர் கனடா மிலம்

ரொறன் ரோவாக் கு பயண ஏற்பாடும் சயெய்ய்ப்பட்டும் ள் சயெய்தியிருந்தது. அவன் விமானநிலையம் வரையணம் சயெய் விசேஷ பாஸ் எதுவும் தவேயையில் லையென்றும், இருபத்தினான்கு மணி நேர சலெல்படியுள்ள விமானச் சீட்டும், கனடாப் பாஸ்போர்ட் இரண்டையுமே ஊரடங்கு நேரத்தில் பயணிப்பதற்கான அனுமதியாக கொள்ளலாமென்றும் குறிப்பும் அதிலிருந்தது. கணவோனந்தமீர்த்திக்குப் போன உயிரில் பாதி மீண்டதுபோல் ஆயிற்று. உடனடியாக மருகவலேலே அழைத்து விபரம் கபறினான். அவனும் மகிழ்ச்சிதான்.

அதற்குமலேல் போத்தில் உடதைத்தாயிற்று. துக்கத்தை மறக்க எடுத்த சாராயம், சந்தவோஷத்தகைக் கொண்டாடுவதற்காய் கிளாஸ்களில் வார்ப்பட்டது.

சந்திரா அப்போது வந்தாள். நேரே மருதி நின்றிருந்த குசிணிப் பக்கம் போனாள். ஏதோ பசேய்ப்பி இரவணவ தயாரிக் ஆரம்பித்த மருதிக்கு கயைதவி சயெய்தாள். ஹலோலுக்குள் மருகவலேல் இல்லாதிருந்த ஒரு வளேலே சந்திரா வந்தாள். அவனது மகப்பரிப்பைப் பார்த்து, 'என்ன விசேஷம், மட்டு சலே இப்பிடிச் சிரிப்பாய்க் கிடக்கு? சாராயத்தகைக் கண்டபுளுகமரோ?' என்றாள்.

'சாராயத்தகைக் கண்டதுக்கு இந்தளவும் புளுகம் வராதது. இது நான் கனடா போறதுக்கு வழி கிடசைச் சபுளுகம்.'

'ஓ..! எப்ப வளெிக் கிடுறியள்?'

'கதெயில.'

'கதெயிலயெண்டா...?'

'ரிக் கற்புக் சயெய் கனடாவிலே ஏஜன் ரோட கதசைச் சிருக்கிறன். ரிக் கற்புக் கிங்குக்கு ஏத்தமாதிரி வளெிக் கிடுவன். ரண்டு மண்டி நாளிலயெண்டுவயென்.'

'அவ்வளவும் கதெயிலயே? போறதுக்குள்ள ஒருநாளகைக்கு வீட்டை உங்களைய சாப்பிடக் கபிப்பிடவணைமண்டிருந்தன்...' என்றாள். மகம் மட்டுமில்லையே, மழுக் கோலமே துவண்டபுளுகமரோல் தவோன்றினாள்.

'சலல்லு எப்பவெண்டும். கட்டாயம் வறன்' என்றான் அவன்.

அதற்குள் மருகவலேல் அவனுடன் எதுவோ பசேவதற்கு வளெயயே வர, சந்திரா அங்கிருந்து மாறினாள்.

சிறிதுநேரத்தில் தானும் சாப்பிட்டு பிள்ளகைக்குமே ஒரு கிண்ணத்தில் கறி எடுத்ததுக் கொண்டே சந்திரா புறப்பட்டாள். ஒத்தாப்பில் இன்னும் அவள் தாமதிப்பதாய்த் தவோன்ற கணவோனந்தமீர்த்தி சிகரெட்டுடன் வளெயயே வந்தான். சந்திரா நின்றிருந்தாள்.

அவள் கதகைக் காத் திருப்பவள். அவன் கதபைப்பதற்கு உற்சாகமறே இருப்பவன். அவர்களுக்குள் நிறைய பசேவமிருந்தது. 'போயிட்பியவெண்டும் நினசைச் சன்' என்றான் சிரித்தபடி.

'என்னண்டு போவன், பசேச்சு இன்னும் மூடியலேலயை' என்று அவள் மூறுவலித்தாள்.

'துவங்கவயிலையே' என்றான்.

அவனிடம் அவள் எதிர்பார்க்காத நெருக்கம்து. அவள் விரும்பியது. அவளுக்கு முன்னதாய் அவனே பசேச்சதைத் தொடக்கினான். 'நானாய் கதகைக்க இந்தளவு நாளில் ஒருநாள் கட்டடறை பண்ணலேல. ஏனோ இப்ப... வளெக்கிடுற இந்தநேரத்தில... கதகைக்கவணும் போல கிடக்கு. பாத்தோடனயே விரும்பம் வந்ததுதான். நீ தனியா இருக்கிறது தெரிஞ்சோடன... அந்த விரும்பம் இன்னும் வளந்திட்டது. எண்டாலும் சொல்ல வாய் வரலேலலை. நானும் கனடா போற வழி தெரியாம மூழுசிக்கொண்டு நிண்டதில, இதொண்டயும் பெரிசுபடத்தலேலலை. இப்பவணெண்டாலும் நான் சொல்லவணும். உனக்கு விளங்குதா, சந்திரா?'

'விளங்கிது. எனக்கும் இண்டவைரையில் ஆரபைப் பாத்தும் இந்தளவு புறியம் வரலேலலை. ஏன் வந்திது, எப்பிடி வந்திதெண்டு தெரியாமலே வந்திட்டது. இதுக்கு முந்தி கண்ணாலகட்ட உங்கள் நான் கண்டிருக்கலேலலை. ஆனா மூதல நாள் கண்டோடன முந்தியே கண்டமாதிரித்தான் மனசில பட்டது. அண்டு ராமூசுக்கக் கிடந்து நானும் நல்லா இதைப் பற்றி யோசிச்சுப் பாத்தன். அப்பதான் எனக்கு ஒரு விஷயம் வளெச்சிது. சொன்னா... விசரியெண்டு நெப்பியள்...'

'இல்லலை, சொல்லு...'

'எனக்கு ரண்டு பொம்பிளப் பிள்ளையளிருக்கு...'

'ம்... சொல்லியிருக்கிறாய்.'

'அதில மடித்ததுக்கு எட்டு வயசாகுது... அது சரியா... அச்சபிச்சமாதிரி உங்கள் போல.'

அவன் அதிசயத்தோட அவளைநோக்கித் திரும்பினான். 'என்னப்போலயோ...?'

'உங்கள்போலயதோன்.'

'நரகைக்கத் துவங்கின தலமையிரோட... தாடிமீ சயையோட...?'

அவள் சிரித்தாள். 'உங்கள்போலயெண்டா... பாக்கிறது... பசேறது... நடக்கிறது... இதுகளைச் சொல்லுறன்.'

'புதினமாயிருக்கு.'

'புதினம்தான். எப்பிடியெண்டு எனக்கு இண்டவைரையில் விளங்கலேலலை. அதாலதானாகும் இப்பிடி கண்டோடன ஒரு ஆசை... ஒரு விரும்பம்.... அது விரும்பம் கட்ட இல்லலை; ஒரு வளெறி. ஒருநாளகை காண்டியும் வாழ்ந்திட்ட சாகலாமெண்ட வளெறி. நீங்கள் என்ன நெக்கிறியள்? நான் சொல்லுறத நம்பலேலலை, இல்லையே?'

'எனக்கு என்ன சொல்லறதெண்டு தெரியலேலலை. ஆனா நீ விளங்காமச்'

சொல்லியிருந்தாலும், பொய் சொல்லலை லையெண்டு தரெயுது. உனக்கு கடவுள் நம்பிக்கையிருக்கிறா? கோயிலுக்கெல்லாம் போவியோ? போனா... அந்தக் கடவுளையே கட்டிப் பார். அங்கியிருந்துதான் இந்த மாதிரி அதிசயத்துக்குப் பதில் வரவேணும்.'

'கோயிலுக்குப் போறனான் தான். நம்பிக்கையும் இருக்கு. ஆனா இண்டைவரைக்கும் எனக்கெண்டு ஒண்டை நான் அந்தப் பிள்ளையாரிட்ட கட்டத்தில்லை. அப்ப ஏன் கோயிலுக்குப் போறாயெண்டு கப்பியள். என ரகஷ்ரங்களை... துன்பங்களை... சொல்லுறதுக்குப் போறன். அவரும் நல்லாயக் கதைக்கேகிற கடவுள் போல. நான் சொல்லுறதெல்லாம் சிரிச்சபடியிருந்து கப்பிப் பார். அதுதான் எனக்கும் வேணும்.'

'உன் மனத்தில் இருந்த விருப்பத்தையெல்ல நீ காட்டக்கே, நான் பிழையாய் விளங்கியிடவெண்டு ஒண்டும் யோசிக்கவேலையோ?'

'யோசிக்கவேலை. உங்கட கண்ணுக்குள்ள அந்த விருப்பத்தையெல்ல நான் பாத்தன். கனடா ஆள்தான், சகசமாய் எடுத்துக்கொள்ளுவியள் எண்ட நம்பிக்கையும் இருந்திது. அதோட.... விட்ட குறைதொட்குறையெண்டு சொல்லுவினமே, அப்பிடியொரு தொடர்பு இருக்கெண்டும் நம்பினன். இல்லாட்டி மகச சாங்கல் துவக்கம், பச்சுறது சிரிக்கிறது நடக்கிறதெல்லாம் என ரபிள்ளைக்கு உங்களமாதிரியே வாறதெப்பிடி? இன்னுமெண்டு, இதையெல்ல தரெயப்படுத்தாட்டி விருப்பமிருந்தாலும் நீங்களாய் ஒண்டும் சொல்லமாட்டியெண்டும் எனக்குத் தரெய்சிது. இந்த விஷயத்தையெல்ல ஆக்களைப்பிடிச்சு சொல்லியென்ப ஏலுமே? நானாய்த்தான் துவக்கவேணும். சரிவந்தா வறெறி; வராட்டித் துவக்கம் தான்.'

மருகவலுக்கு கொஞ்சம் வெறி அதிகம்போல. மனவையோடும் பினாத் திக்கொண்டும் ஹோலுக்குள் இருந்தான். அவர்கள் மலும் பச்சினார்கள். அன்றக்கெல்லாவிட்டால இனி என்றக்கையில்லைப்போல பச்சினார்கள். சந்திரா சொல்லிக்கொண்டும் போனபோது மணி பதினொன்று.

அடுத்த நாள் காலையில் தன் பயண மருகவருடன் கதைத்து முடிந்த இருக்க மருகவலே படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்தான். அவனது மதல் களேவியே, 'நேற்றைச் சாமான் எப்பிடி?' என்பதாகவே இருந்தது. இவனும் பதிலை நல்லதென்ற அர்த்தம் வரச் சிரித்துவந்தான். 'இன்னும் கால போத்திலையு சரக்கு இருக்கு. அரைப் போத்தில் எடுத்து இண்டைக்கும் கொண்டாடியிடலாம்' என்று மருகவலே சொல்ல, 'அரை எடுக்கிற கதை வேண்டாம். எடுக்கிறதாயிருந்தா மூச்சாய் எடுப்பம்' என்றான் இவன். 'மிச்சத்தையெல்ல நாளைக்கும் கொண்டாடலாம்' என மருகவலே அதற்கும் சிரித்தான். 'வீட்டில் ஒண்டும் சொல்லமாட்டினமே?' என்ற இவனது களேவிக் கு ஒரு எள்ளல் தொனியுடன் அவன் சொன்னான், 'உள்ளாட்டுக் காறர் குடிச்சாலும், வெளிநாட்டுக் காறர் குடிக் காட்டிலும் தான் இஞ்சு எதுவெண்டாலும் நினக்கெங்கள். அதுசரி, பிள்ளைப் புக ஆயிட்டித்தோ?' என்றுவிட்டு மருதி அழகைக் குளியலறையெல்ல பக்கம் சென்றான். இவன், 'நாளையெண்டைக் கு காலமையெண்டு சயிருந்து வெளிக்கிடவென்' என்றான். 'அப்ப... அதைச் சாட்டாய்ச் சொல்லியிடலாம்.'

அன்று இருள் விழுவதற்குள் சந்திராவை அடிக் கபி நினதைத் துவிட்டான் கண்ணெனந்த மபுரத்தி. 'கொண்டாட்டம்' தொடங்கியபோது அவளையெல்ல காணவில்லையென்ற ஏக்கமே பிடித்துவிட்டான். சந்திரா எட்டு மணி செய்தி நேரத்திற்கு வந்தாள். 'கடையில் அறுநூற்று ரூபா குடும் கவணும்' என்றபடி ஒரு சிறிய

கோல்ட் லீ ஃப் பகைக் கற்றை அவன் முன்னால் போட்டான். மூதல நாளைய கலகலப்பு இல்லாவிட்டாலும், உற்சாகமாகவே இருந்தான். அபிக் கடியாரும் காணாமல் அவனைப் பார்த்து கண்களில் நட்சத் திரங்களாய், மின்னல்களாய் பறத்திக்கொண்டிருந்தான். தன் மனக் காயத்தில் படும் மெல்லிய இறகின் வரூடல்களாய் உணர்ந்தான் கண்ணோனந்தமபர்த்தி. தன் வாழ்க்கை, குடும்பம் பற்றி அதுவரை அவள் எதுவும் தெரிய முயற்சித் திருக்காவிட்டாலும், அன்றைக்கு அதைச் சொல்லிவிடும் எண்ணம் அவனுள் இருந்தது. அவள் அவனால் இழக்கப்பட முடியாதவளென்ற உறுதிப்பாடு அவளது மனத்துக்கு அவனளிக் கும் வகைமதியாகவும் இருக்கும்.

அன்றைக்கு எதிர் வீட்டு சூந்தரத்தையும் மூர்கவலே அழைத்திருந்தான். 'தெரியாமச் செய் யிற்து தெரிய வந்திட்டா பரகசியமாயிடும். சாராயக் கடையலெலாம் பட்டியிருக்கிற நேரத்தில் அது வண்டாமெண்டு நெக்கிறன். கப்பிட்டா கொஞ்சத்தை வாத்து விட்டிட்டா, ரகசியத்தை அவையே காப்பாத்தியிடுவின்' என்று காரணத்தை விளக்கினான். கண்ணோனந்தமபர்த்திக்கு அதில் ஆட்சேபணையில்லை.

இடையில் இவன் சிகரெட் புகைக்க வளையவே வந்தான். அப்போது அண்ணனிடமிருந்து தொலபைசி வந்தது.

உற்சாகமற்ற கூரலில் அண்ணன் சொன்னான்: 'உன் ரவீட்டில் றென்றைக்கு இருக்கிற ஆக்கள் அடூத்த மாசம் எழும் பிறதாய்ச் சொல்லியிட்டினம். நீ இப்ப அவசரப்பட்டா வந்தாலும் சில ஃப் ஐசலவேஷனுக்கு ஹோட்டல் ஓண்டுக்குத்தான் போகவேணும். அது வளையிலயிருந்து வாற எல்லாருக்கும் இப்ப கட்டாயம். எல்லாம் பாக்... நீ இன்னும் கொஞ்ச நாளகைக்கு அங்கயே நிண்டு வரலாமெண்டுதான் எனக்குப் படுகிது. ஆனா இனி செய் ய ஓண்டுமில்லை. எதோ நடக்கிறபடி நடக்கட்டும். எயாப் போர்ட்டுக்கு நாங்கள் வரமாட்டம். எல்லாம் பாதுகாப்புக் காரணம்தான். நீ ஊபரொண்டில்தான் ஹோட்டலுக்குப் போகவேணும். பிறகொரு நாளகைக்கு ஆறுதலாய் வந்து நான் பாப்பன். ஹோட்டல் நீ இஞ்ச வாற நாளையிலயிருந்து புதின னாலு நாளுக்கு புக்பண்ணி வகைக்கிறன். வந்தோடன போன் அபி. அட்ரஸ் தாறன்.'

அவனும் அவர் சஞ்சலம் தணிகிறமாதிரி விஷயங்களைச் சொன்னான்தான். அவருடைய கூரலின் விரகதி அப்போதும் தணியவில்லை. வீட்டை நவீனப்படுத்தும் வலைகளை இடையில் நிற்பது காரணமோவென அவனுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. அதை பின்னர் நிலமைத் திருந்தியதும் தானே வந்து முடித்துத் தருவதாக அவன் உறுதிசொன்னான். 'நான் அதுக்காகச் சொல்லவேலை. இஞ்ச சினன்பிள்ளையள் இருக்கெண்டு மகோகனா பயப்பிடுக்குது. சொந்தமாய் நியல் எஸ்ரே பிஸினஸ் செய் யிற உனக்கு வலைகைக் கெடுபிடியுமில்லை, இந்த நேரத்தில் போய் ஆர்வீடு விக் கவோ வாங்கவோ வரப்போகினம், கொஞ்ச நாள் கட்டுதலாய் நிண்டு வரலாமயெண்டு அவ நினகைக்கிறாபோல. அவன் விரும்பியிட்டா, இனி செய் யிறதாக்கு ஓண்டுமில்லையெண்டு நான் சொல்லியிருக்கிறன். அப்பிடி இப்பிடி அண்ணி எதெண்டாலும் சொன்னா, முந்தினமாதிரி வாய் காட்டியிடாத. அண்ணியின் ரமனநிலையும் சரியில்லை. அவவின் ர சின்னம் மாவீட்டில் நோய்த்தொற்று விழுந்திட்டாது. தபரத்துச் சொந்தத்தில் ஆரோ சத்தெதும் போச்சினம். நாங்கள் சத்தெவீட்டுக்கும் போகவேலை. நிலமை உனக்கு விளங்குதுதான்' என்று விட்டா அண்ணன் போனவை தத்துவிட்டான்.

ல் விழுந்த அன்றைய காலகட்டத்தின் கடினங்கள் விமானம் ஏறிய பின்னால் கப்ட தீ ரப்போவதில்லையென்ற எண்ணம் அவனுள் விசனத்தைச் செய்தது. ஆயினும்

மனத்துள் கிளர்ந்துகொண்டிருந்த விடூதலை உணர்வு அதை மட்டிப்போக வதைத்தது. அவன் அடுத்த சிகரெட்டை மட்டினான்.

புகதை துக்கொண்டு நிற்கையில் அருகே அரவமெழுந்தது. திரும்பினான். சந்திரா நின்றன்கொண்டிருந்தாள். வகை சமீபமாக. மச்சு நடுஞ்சில் சூட்டது. 'எப்பிளறை?' என்று அவள் அண்ணாந்து கட்டேட்போது அவள் கைப்பியிருந்த தாம்பிலத்தின் வாசம் அவனது மூக்கத்தில் அடித்தது.

அண்ணனுடனான உரையாடலின் இறுக்கம் அவனுக்கு அக்கணமே மறந்தது. மறுநாள் இரவுக்கு அவள் வீட்டில் தான் சாப்பிட வருவதாய் அவன் சொன்னான். கட்டேட்போது அவள் மனம் களிநடம் புரிந்தது. 'சாப்பாடும் மட்டும் போதாதென்று அவன் சொன்னபோது அவள் கிலுங்கினாள். அந்தப் பரிப்போடையே அவள் உள்ளே சென்றாள்.

மறுநாள் வழக்கமான நேரத்தில் விடிந்தது. அவனும் வழக்கம்போல எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தான். எல்லாம் இயல்பிலிருந்தும் ஏதோ சஞ்சலம் அவனறியாமல் உள்ளே புகுந்ததுபோல அவன் மூகம் யோசனையில் கனத்துப்போயிருந்தது. நேற்றைய போதையில் நடந்தவோ, கட்டேட்போ ஒன்று அவனது அவதானத்தில் தவறியிருக்கிறதா? என்ன அது?

வெளியே வந்த மூருகவலே இன்னுமென்ன பிரச்சனையிருக்கிறது பயணத்துக்கு என்ற அதிசயத்தோடு விடூத்து விடூத்து அவன் நிலைக்கு காரணத்தைக் கட்டேட்பான். கண்கொண்ட தம்பிரத்தி ஒண்டூமில் லை... ஒண்டூமில் லையென்று தவிர வேறே சொல்லத் தெரியவில்லை. அவனுள் எழுந்த இரூந்த அந்த வினாவைக்கு அவனே பதில் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். பதில் தான் கிடகை காமலிருக்கிறது. அவனுக்குள் நிறு நிறாய் உள்ளிருந்து சம்பவங்கள் சூழியிட்டாக் கிளம்பின. அவற்றுள் அவன் நினைவை அலகை கழிக்கவும் சம்பவம் எதுவாயிருக்கக்கூடும்? அண்ணன், மோகனா, சந்திராவின் எல்லாரும் மாறிமாறி மனத்தில் வரிசை கட்டினர். அவர்களின் மனங்களை வெளிப்படுத்திய பச்சைகளும், நடத்தகைகளும் ஒவ்வொன்றாய் ஞாபகமாயின.

அண்ணன் என்றும் போல் அண்ணியின் கரலில் பச்சைய ஞாபகம் துக்கமாய்ப் பெருகியது. மோகனாவின் மனம் ஒரு கடலோரப் பாறையைப்போல் இறுக்கிக் கிடப்பது துலகமாய் தெரிந்தது. அந்தப் பாறையின் நெருங்குமூடியாது ரொறன் ரோவாக்குத் தொலதைரம் சென்றுவிட்ட தன் சகோதரியின் ஏக்கற்ற மூகம் கண்ணில் நிழலாடியது. சந்திராவின் மூதல் நாளிரவின் நெருங்குகைகள் நினைவைக்கு வந்தன. அவளின் மெல்லிய உடம்புக்கு நடுஞ்சின் நிமிர்வு போதுமானதாயில் லையென்ற கறையை நீக்கிய அவளின் இறுக்கி அடங்கிக் கிடந்த மூலையுறுத்தலின் சூகம் ஞாபகம் வந்தது. கடையில் நினைவின் சகலதும் ஒதுக்கி சந்திரா மனை தகதகக்க அவன் மனத்தில் விடையாக எழுந்தாள்.

அவளது நெருங்குகை, வறெறிலைச் சதும் பலின் வாசத் தெறிப்பு, மச்சுக் காற்றின் உஷ்ணமெல்லாம் அவனில் இனிமையே செய் திருந்தன. ஆனால் அப்போது...? அன்றைய இரவு விருந்துக்குச் செல்லவிருப்பவனின் விருப்பத்தில் அது இடராய்க் கவிழ்கிறது.

மதியத்துக்கு சற்று முன்னராக அண்ணன் மூருகானந்தம்பிரத்தி அவனுக்கு மறுபடி போன் எடுத்தான். இரவில் வாகனப் பயணம் வேண்டாமென்று நண்பகலில் புறப்பட்ட மூன்றாவில் விமானநிலையைத் தடை அடையும் படி சொன்னான். கொழும்பிலிருந்து

Written by - தவேகாந்தன் -

Monday, 23 November 2020 00:46 - Last Updated Tuesday, 24 November 2020 11:00

புறப்பட்ட இரவுப் பயணக் காரர் சிலர் இடவழியில் தாக்கப்பட்ட இரகசிய சம்பவங்களகை கபறினான். இவன் அநாயாசமாக அதல் லாம் பிரசனையில் லை, தான் பார்த்துக் கொள்வதாகச் சொன்னான். முகக் கவசம், கயறுறதவறுவணை டாமென்று அவன் சொல்ல, அண்ணனின் கரிசனையில் ஏற்கனவதே அவன் மலேருந்த கடுப்பு கொளுசம் இவனுக்கு இளகியது. இவனும் தவறுமாட்டனென அவன் மனம் சாந்திசயெதான்.

எல்லாம் கண்டிருந்த மருகவலே, 'இப்பதான் உன்னத பழயை ஆளாய் என்னால பாக்கமுடியுது' என்றான் முகம் மலர்ந்து. இவன் முனதைத் தது சிரிப்பாயில் லயென்று தனான்றிப்பலும், 'எண்டாலும் எதாவொண்டு உன்னத கொளுசம் கலவரப்படுத்திற மாதிரித்தான் கிடக்கு' என்றான்.

'இல்லாமலபிபிபி இருக்கும்? எயாப்பார்ட் போய்ச் சரேந்தாப்பிறகுதான் முழு நிம்மதி வரும். இடயில் எத்தினயை றோட்பள்ளொக்குகள் இருக்காம். எல்லாம் ஆமியின்ர கொன்றலல்ல இப்ப' என்றான் இவன்.

'கனடாப் பாஸ்பார்ட் வசச்சிருக்கறாய், உனக்கென்ன பிரச்சினை வரலும்? ஒண்டயும் யலோசியாத்.'

நரே நகர்ச்சி அன்றகைக்கு இயல்பில் போல் இல்லயாக அவனுக்குத் தனான்றியது. விடிந்து அவ்வளவு நரேமாகியும் அப்பலோதுதான் பன்னிரண்டு மணியாகியிருந்தது.

மறுதி குளித்து வளெிக்கிட்டுக்கொண்டு அந்த கட்டங்கடு மத்தியானத்திலும் குடயை எடுத்துக்கொண்டு அம்மன்கலாயிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். முதலநாள் நடந்து திரிந்ததவெிட அவளுடயை நடதெ திடமாகவிருக்கிறது. கணலோனந்தமபிரத்தி பார்த்துக்கொண்டதே இருக்கிறான். மறுதி தரெமுனயில் திரும்பி மறயை, அந்த இடத்தில் நிலபெற்றெழுகிறது சந்திராவின் உராவம். அவ்வளவு தபிரத்தின் அந்த மாயக் காட்சியிலும் அவளின் மனையிலிருந்து முதலநாள் பொங்கியழெந்த வெப்ப அலகைளத உணர்கிறான் அவன். சந்திராவின் மனையிலிருந்து வீசிய அந்த உஷணம் அவள் அதுவரத அடக்கி வதை திருந்த தகேத்தின் தவிப்பாகவும் இருக்கலாமென வலிந்து நம்ப முயல்கிறான். கடந்த மபின்று நாட்களாக மறுதியின் உடம்பில் கிடந்த காய்ச்சல்கதிரவீச்சை, சந்திராவினது மனையில அடித்த வெப்ப அலயைடன் ஒப்பீடு செய்கிறான்.

முதலநாள் நடந்தவதை பாதி அவனது நினையில் இல்லை. ஆனாலும் அக்காலத்தில் தவேபட்ட அவதானங்கள்தன்னிடத்தில் இருந்ததாய்தே அவனுக்குத் தனான்றுகிறது. ஆனால் அன்றயை இரவயும் அவன் துணிந்துவிட முடியுமா? அது தன்னத அபாயத்துக்கு திரிந்ததே வளெிப்படுத்தும் சயெகயாகிவிடவும் கப்டும். அந்த எச்சரிக்கையைத் தானதே காலம் எவருக்கும் அறிவுறுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது அப்பலோது?

ஆம்; அதை அவனால் காதலுக்காகக்கப்ட, மீறிவிட முடியாதது.

விளயைப்பலோகும் ஏமாற்றம் அவளதை சிதைத்துவிடும். ஓருநாள் வாழ்ந்துவிட்டு சாங்காலம் வரத அந்த நினபெயிலயேயே வாழ்திடம் கொண்டிருந்தவளத எதுவலெல்லாமலாகப்ட அது சயெயவதைத்துவிடும்.

அவண்ணெண்ணங்கள் வறோமாதிரி இருந்தன. இரண்டு பிள்ளைகளுடன் தன் உறவை வடிக் கொண்டு தன் மூந்திய மனவையின் மறுதிரும்பணத தழும்பு இன்னும் ஊறல் பண்ணாய் அவனுள் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதை ஒரு பெருங்கற்பனையுடன் தன்னை நிரூபிக்கவளகைகொண்டு ஈடுசெய்ய அவனுள் இருந்தது தீர்மானம். இனி...? திரும்ப வருவதாய்த் திண்ணமிருந்தாலும் ஒரு ஏமாற்றத்தில் அவளைவிட்டுப் போவது எவ்வாறான உட்பைப்பை அவளில் செய்யுமோ?

அது அவன் வாழ்வின் முக்கியமானவொரு தருணம். வாழ்வு-மரணம் என்ற இரண்டிலொன்றை அவன் திரேவ் செய்வதென நினைக்கிறான்.

அவன் யோசித்தான்.

சிறிதுநேரத்தில் எதையோ திண்ணமாகியவன், 'மூர்கு...!' என்று கொஞ்சம் சத்தமாகவே கப்பிட்டான்.

'என்ன, மஃரத்தி?'

'போத்திலை எடு. இப்பவே துவங்குவம்.'

ஆறு மணியளவில் பூறாசல் முடிந்து சாப்பிட்டதும் ஹோலுக்குள் பாய்பைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துவிட்டான் கண்ணேஷானந்தமஃரத்தி.

ஏழு மணியானது; ஏழரை மணியானது; எட்டு மணிச் செய்தி துவங்கு முன்னம் சந்திரா வந்தாள். சலேவை அணிந்திருந்தாள். கோயிலுக்குப் போய் வருவதாய் மருதிக் குச்சொன்னாள். கண்ணேஷானந்தமஃரத்தி ஒரு சுவரோரமும் மூர்குவலே மறுபக்கத்திலுமாய் படுத்து திரும்பத்தைப் பார்த்து திடுக்கிட்டவள், 'பின்னரேம் தண்ணி போட்டவையோ, அக்கா?' என்று மருதியைக் கட்டினாள்.

'நாளகைக்கு காலமலை கொழும்பு பயணமெல்லவே, கொண்டாடிச்சினம்போல்' என்றாள் மருதி.

எல்லாம் கட்டிபி கண்களை மஃரிப் படுத்து திருந்தான் அவன். சரிந்து கிடந்த ஸ்திதியில் அவளறியாமல் அவ்வப்போது அவளைக் காணவும் அவனால் இயன்றிருந்தது.

'ராவகைக்கு வீட்டை சாப்பாட்டுக்கு வாறமெண்டவர்' என்றாள் சந்திரா. குரல் தழுதழுத்திருந்தது.

அவனுக்கு நடுஞ்சை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

'மறந்திருக்கமாட்டார், சந்திரா, தண்ணி கஃரிப் போச்சுப்போல. என்ன செய்யிறது? சாப்பாடாதான், இன்னொரு நாளகைக்கு வராமலே போகும், அப்பகுடூ.'

மருதியின் பச்சை எவ்வளவுக்கு அவளை ஆறுதல் படுத்து திரும்பு முடியும்? ஜன்னல் கம்பியினால் ஒரு கயால் பற்றியபடி தஞ்சக்கட்டைந்தவள் போல துவண்டு நின்றிருந்தாள் சந்திரா. இடியப்பம், பிட்டு, தோசை, தங்காய்ச்சம்பல், கோழியிறைச்சி, மீன் குழம்பு, முட்டைப் பொரியலென தன் வசதிக் குமீறி அவள் செய்துவதைத்

உணவு அவ்வளவுவற்றையும் கொண்டுவர்போய்க் கொட்டவணைப்பி அவளுக்கு நிச்சயமாய் நிரைந் திடாது. ஆனால் அவளது எதிர்பார்ப்பு...? கனவின் திசுமங்களால் அவள் கட்டியழிப்பு ககோட்டை...? அந்த மலெலிய உடம்புக்குள் கிடந்த இதயத்தின் மீ துயரத் துடிப்பு இனி எப்படி அடங்கும்? இன்னொரு முறை வரவும் என்கிறாள் மருதியக்கா. அது இன்னொரு வாழ்விலல்லவா வரமுடியும்? அந்த வாழ்வு அன்றுடன் அவளுக்கு முடிவெய்துகிறதே.

அவன் ஒருபோது பார்க்கையில் இன்னும் அந்த நிலைப்பிலயே அவள் நின்றிருந்தாள். கண்களிலிருந்து நீர் பரொகாமல் இருந்திருக்க முடியாது. நொருங்கிக் கொட்டுண்டு போகாவிட்டாலும் சிதறித்தான் போயிருந்தாள்.

பின் என்ன நினைத்தாளோ, ஒரு விசயைப்போல், 'நான் போறனக்கா' என்றுவிட்டு கதவை ஓங்கிச் சாதத்தியபடி படியிறங்கினாள். 'எழும்பினாச் சொல்லுங்ககோக்கா நான் வந்திட்டிட்டுப் போனனெண்டு.' படலையடியில் அவள் கரல் கட்டேடது.

கதவடித்த சடார்த் சத்தத்தில் அப்போதுதான் எழும்புவதுபோல் அவன் எழும்பி நிமிர்ந்தான்.

'சந்திரா உங்கள் சாப்பாட்டுக்கு கப்பிட வந்திருந்தாள். பாவம்... அந்த நோய்ஞ்சான் உடம்பைப்போலதான், நொய்ஞ்ச மனம் அவளுக்கு. என்னெண்டு தாங்கப்போறாளோ? ககோயிலுக்குப் போட்டு வந்திருந்தாள். என்னத்தை வணைமெண்டு கும்பிட்டாளோ?' என்றாள் மருதி சற்றே எரிச்சலுடன்.

'இப்பிடி நடக்காமெண்டு நினைக்கலேலை' என்று அவன் மெய்ப்போல தன் பொய்யைச் சொல்லத் துவங்கினான்.

மருதி நம்பியிருப்பாள். 'சரி, விடுங்ககோ, இதென்ன வணைமெண்டு சயெத்ததே, நாளகைக்குச் சொன்னா அவள் விளங்கப்போறாள்.'

அவளுக்கு விளங்குமென்கிறாள் மருதி. அவளுக்கு விளங்குமா? சாப்பாட்டு விஷயத்தை வதைத்து அன்றைய நிகழ்வை மட்டுக்கட்டுப்பவளுக்கு, அவள் விளங்குவாள்போல் திரியலாம்; நாளகைக்கு எல்லாம் சகஜமாகிவிடுமெனத் தோன்றலாம். அதுவரையில் எழுந்திருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த முருகவலேமும் அவளுக்கு விளங்குமென்று மருதி சொன்னதை ஆமோதிப்பதுபோல் தலையை ஆட்டுகிறான். ஆனால்... அவளுக்கு...?

எல்லா ஓழுகலாற்று மரபுகளையும் உடதைத் தெரிந்துகொண்டு அவள் தன்னை நொருங்கியபோதே அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது, அவள் சாதாரணத்தியல்லளென்று. அவளுக்கு ஒரு அறமிருந்தது; ஆனால் மற்றவர்கள் கொண்ட அறமல்ல அது. பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும்மிடையிலான காலத்தின் நகரவில் உயிர்த்தலென்பது வாழ்தலல்லவென்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவனைவிடவமே அவள் அதை நன்றாக உணர்ந்திருந்தாள். அது அவளை உடக்கையும். சிதறவகையும். மற்றவர்க்கு நாளையுண்டு. அவர்கள் வாழ்வார்கள். அக்கொட்புரகாலம் எந்தளவு அழிவோடும் ஒரு முடிவுக்கும் இடமில்லை. ஆனால் சந்திராவாக்கு? ஒப்பந்த உறவுகள் பொறுத்து அவ்வாறான தருணங்களில் மீட்சிக்குவாய்ப்பு வருவதுண்டு. ஆனால் மனங்களின் மலே கட்டப்படும் உறவுகளுக்கு அது அரிதாகவே நிகழ்கிறது.

ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்: 'ஊர்ஊர் ஊர்ஊர் ஊர்ஊர் ஊர்ஊர்ஊர்ஊர்'

Written by - தவேகாந்தன் -

Monday, 23 November 2020 00:46 - Last Updated Tuesday, 24 November 2020 11:00

எல்லாவற்றிற்கும் காமாய் காலப் பரமம் பரப்பில் நிஷ்டம் ஆபிக்கொண்பிரும் கும் அவ்வழியின்மலே ஒரு பழியைப் போடலாம் தான். ஆனால் மனங்களின் சாட்சியாய் உருவாகும் உறவுகள் சிதவைதில் அது எந்தப் பயனையும் சயிவதில்லை. அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் அது நடந்ததென்பது மட்டுமே அடையாளமாய் எஞ்சுகிறது.

(முற்றும்)

bdevakanthan@yahoo.com